

Iris Schmidt

SNEG

Za uho si je popravil pramen las, ki mu je padel na obraz, ko je kihnil. Karl se je s hrbtom tesno prižgel ob naslonjalo avtomobilskega sedeža in se z dlanjo obrisal pod nosom. Rumenkasto nebo je težko slonelo nad pokrajino, padati je pričel leden dež, čeprav je bilo šele sredi oktobra. Karla je zamikalo, da bi zazehal, odprl je usta in z užitkom vdihnil. Razprl je ustnice in si v ogledalu pokazal zobe. Priporočili so mu beljenje, saj naj bi se tako njegov promet podvojil; lepemu nasmehu nihče ne zameri še tako hude laži, mu je na nekem šolanju dejal predavatelj, ki so se mu besede kot biseri pretakale med ebenovinastimi zobmi. Tudi sam je hotel biti takšen, on, Karl Müller, bi rad rekel: S kakovostjo do uspeha, obrabljene fraze, neresnice, zavite v biserni lesket, pobeljene laži.

Cesta se je v dolgih zavojih vila v breg, snežinke so se vse gosteje vrtinčile proti vetrobranskemu steklu, brisalci so komajda še zagotavljali pregled nad cestiščem. Začelo se je temniti, cesta je bila le šibko osvetljena, saj so bile svetilke nameščene daleč vsaksebi. Kadar se je Karl peljal mimo svetilke, je lahko videl golo, črno vejevje z zaplatami snega. Nato je bilo razsvetljave konec. Karl je prižgal dolge loči, vendar je sneg skoraj povsem použil svetlobo žarometov.

Uslužbenka turistične informacijske pisarne mu je po telefonu razložila, da hotel leži daleč izven kraja. Če pa mu dolga pot ni odveč, je hotel v družinskih rokah, leži mirno, obdaja ga gozd, zaradi česar se zanj odločajo predvsem turisti, ki znajo ceniti dolge, nemotene sprehode po nedotaknjeni naravi.

Pot je vodila vse bolj navkreber, Karl ne bi znal oceniti, koliko časa se je že vozil po njej. Zdelo se mu je, kakor da je že pred nekaj urami izgubil vsakršen občutek za prostor in čas. Zvok avtomobilskega motorja je bil pridušen, le včasih je motor zarohnel, ko je kakšnemu zavojju sledil izredno strm breg, nato pa je pogon spet deloval brezhibno in avto se je počasi in trudoma vzpenjal na goro.

Nato se je pot nenadoma razcepila, Karl se je ustavil ob robu cestišča, prižgal lučko v notranjosti vozila in pogledal na zemljevid. Na njem ni bilo nobene gozdne ceste, le izvoz z

avtoceste, ki je vodil v sam kraj. Karl je izstopil in se znašel sredi zavijajočega vetra. Prižel se je ob navpično steno iz škrlja, ki mu je nudila nekoliko zavetja, saj je bila na tem mestu previsna. Iz skalovja so poganjale za roko debele ledene sveče. Karl je poskušal prepoznati, katera pot bi lahko vodila navzgor do hotela, toda gosto sneženje mu je preprečevalo, da bi kaj dosti videl. Sedel je nazaj v avto, prižgal motor in se hotel odpeljati kar na slepo srečo. Tedaj pa je zagledal, kako sta se iz teme izluščili dve postavi, zakriti s kapucama, ki sta se počasi pomikali skozi viharo belino. Karl je odprl okno, pomolil roko iz vozila in zaklical: Prosim! Kje je pot do hotela ...?!, in že je imel polna usta snega. Postavi sta komajda dvignili pogled, se še tesneje stisnili druga k drugi, ena izmed njiju pa je z roko pomahala v neko smer. Nato sta izginili iz njegovega vidnega polja v temo, po kateri se je vrtinčil sneg, in to tako hitro, da se jima je Karl komajda še lahko zahvalil.

Pot, ki sta mu jo nakazala popotnika, je v velikem, ostrem zavoju vodila še višje v gore. Sneženje je nekoliko pojenjalo, tako da je Karl lahko izklopil brisalce. Kmalu je zagledal obrise jantarno obarvane svetlobe, ki je prosevala skozi črno vejevje, in ko se je približal, je zaznal nejasne obrise zgradbe. To je moral biti hotel in res je Karl uzrl napis: Proste sobe! Le en sam avto je stal na parkirišču in po registrski tablici je prepoznal, da vozilo ni pripadalo hotelu. Karl je parkiral tik poleg vozila, vzel plašč s sovoznikovega sedeža, aktovko, vzel še potovalko iz prtljažnika ter odšel do vhoda.

Pozvoniti je moral, kajti vrata so bila zaklenjena. Nekaj časa je trajalo, preden so mu odprli. Pozdravilo ga je veliko, tršato dekle v sivem volnenem puloverju, pri čemer je bilo pod puloverjem možno jasno prepoznati njene prsi. Goste lase je imelo spete v dve debeli kiti, ki sta na desni in levi strani nekoliko moleli od glave.

Ko je Karl stopil v vežo, ga je objela prijetna toplina in svetloba. Ste dobro potovali? ga je vprašalo dekle in Karl ji je hotel najprej povedati, da na razpotju ni vedel, kam bi šel, vendar je nato le prikimal. Dekle ga je pospremilo do recepcije, ga prosilo, naj za hip počaka, ter se umaknilo. Iz ozadja je kmalu v copatih pridrsal velik, obilen moški. Po potezah okrog brade je Karl sklepal, da je to verjetno dekletov oče, in spomnil se je, da je gospa s turistične informacijske centrale omenjala, da v hotelu vlada »družinsko ozračje,« ko mu je omenila ime hotela. Hotelir je stopil za pult, vzel pisalo s stojala in pogledal Karla: Izvoliteprosim!, je dejal in Karl je povedal svoje ime. Hotelir je odprl debelo knjigo, s prstom poiskal po njej in se ustavil na nekem mestu, nato pa je Karlu pomolil knjigo pod nos, da se podpiše. Moški je nato snel ključ s kavlja in ga prek pulta podal Karlu. Drugo nadstropje, je dejal, desno takoj za

steklenimi vrati na začetku hodnika. S komolci se je naslonil na pult, si podprl glavo z dlanmi in počakal, da se je Karl oddaljil.

Karl se je po ozkih lesenih stopnicah povzpel v drugo nadstropje. Močno je dišalo po vlažni volni. Zavil je po hodniku na desno. Njegova soba je bila prva, kakor je to opisal hotelir, majhna udobna soba v podeželskem slogu. Na mizici pred oknom je stal šopek svežega cvetja. Karl je potovalko odložil poleg postelje, prav tako aktovko, plašč je obesil v omaro, si sezul čevlje in se z užitkom vrgel na vzmetnico, ki se je nekoliko zazibala. Roke je prekrižal pod tilnikom in za hip zaprl oči. Tedaj je nekdo potrkal. Karl se je prestrašil, kakor da bi ga zasačili pri čem prepovedanem. Ja, prosim! je zaklical in vstopilo je dekle, ki mu je prej odprlo vrata. Kdaj bi radi jutri zajtrkovali, gospod Müller? ga je vprašalo in sramežljivo potisnilo rame naprej, kakor da bi želelo skriti oprsje, ki je bilo preveliko za njeno sloko telo. Nenadoma ga je prijelo, da bi jo potegnil za kite, močno pocukal, prav kakor je to počel kot otrok, dokler dekleta niso začela jokati. Ravno se je še zadržal in si namesto tega položil dlani na kolena ter rekel le: Okrog pol osmih bi mi zelo ustrezalo.

Ko je Karl prišel v jedilnico na večerjo, je bil edini gost. Za točilnim pultom je stalo mlado dekle in s cunjo brisalo kozarce. Karl je sedel za mizo v kotu, položil nanjo svoje dlani in iztegnil noge. Mlado dekle se je približalo in mu v roke potisnilo jedilni list. Pivo, prosim, draga gospodična!, je rekel Karl, dekle pa je odšlo nazaj do pulta. V prostor je tedaj vstopila majhna, čokata ženska, postavila se je poleg dekleta za točilnim pultom in z njim izmenjala nekaj besed. Ženska je z glavo pomignila proti Karlu, nato pa je dekle poln kozarec piva postavilo na pladenj in prišlo do njega. Postavilo je pivo predenj, ostalo še nekaj časa nekoliko neodločeno sredi prostora in priželo prazni pladenj k prsim, kakor da gre za ščit. Povesil je pogled. Karl je sprva mislil, da čaka, da bo kaj naročil, zato je hitro začel prebirati jedilnik. Tedaj pa je dekle odrinilo enega izmed stolov ter sedlo k njemu za mizo. Moja mama sprašuje, ali vam soba ugaja? je tiho vprašalo. Karl je opazil, da je ženska pogledovala proti njima. Zelo! Zelo mi ugaja! je odgovoril dekletu in pokimal materi. Povejte, je nadaljeval Karl, ali ni pozimi tukaj nekoliko samotno brez gostov? Ob tem je poskušal prestreči dekletov pogled. Samotno je že včasih, je dejalo dekle, ampak saj zdaj je on tu, in ob tem se mu je zazrlo naravnost v oči. Zdaj sem jaz tukaj, je odvrnil Karl, in opazoval njene oči, ki sploh niso bile lepe, temveč rumenkaste, kakor da bi imela kakšno obolenje jeter.

Medtem je v jedilnico prišel še oče, ki je izmenjal nekaj besed s svojo ženo, nato pa je pristopil h Karlovi mizi. Ste že kaj izbrali, gospod Müller? Karl je med pogovorom z

dekletom povsem pozabil, da mora nekaj izbrati. Zdaj je hlastno listal po jedilnem listu in naročil prvo, kar mu je prišlo pod roke. Od zadrege se je pričel potiti, zaradi česar je dvignil kozarec piva in napravil nekaj dolgih požirkov. Moški se je postavil za točilni pult, vzel je cunjo, ki jo je tam pustila njegova hčerka, ter namesto nje brisal kozarce, ob tem pa niti za hip izpred oči ni izpustil mize, za katero je sedel Karl. Karl je živčno mečkal papirni krožec, ki je bil nameščen okrog peclja njegovega kozarca.

Tukajšnji živalski svet je zelo pester ..., je nenadoma začelo pripovedovati dekle, se vzravvalo in potisnilo svoje velike prsi naprej. V gozdu se številne živali pred mrazom zatečejo v votline ali pod kupe listja ..., polh na primer ali podlesek ..., ujede v tem času posebej težko najdejo hrano, predvsem kanje in škarniki ..., nato pa je naštel kar vse, česar se je spomnilo. Kot dresiran pudelj, je pomislil Karl, strmел v dekletove prsi in zaznal rahel vonj po čebuli, ki je vel od njenih pazduh.

Naj si razpnem lase?, je tedaj vprašalo dekle in že seglo po prvi kiti, snelo elastiko in si s prsti razpletlo kito. Enako je storilo tudi na drugi strani glave, nato pa se je streslo, da so se lasje enakomerno porazdelili, bili pa so povsem brezbarvni in brez leska.

Ženska je prinesla krožnik solate, ga postavila pred Karla, njemu pa ni bilo do nje, toda od sramu je vendarle nabodel nekaj listov solate in si jih ponesel v usta, tako da mu je preliv mezel iz ustnih koticov. Dekle je molče obsedelo in se le še igralo s prstanom, ki ga je nosilo na levici. Karl je žvečil in pomignil proti prstanu ter vprašal, ali morda že ima zaročenca. Ja, je hitro reklo dekle, že ima zaročenca. Gozdarja tu gori v gozdu. Zato pa tudi ve vse to, tudi o živalih, moj zaročenec mi vse to zelo podrobno razloži, poleg tega me včasih vzame s seboj na lovsko opazovalnico in potem opazujeva srne in jelene, pozimi pa polniva njihove svislis s kostanji, koruzo ali slamo ...

Žena je prinesla njegovo jed, ošinila hčerko s pogledom, tako da je ta spet umolknila. Naj vam tekne!, je še rekla, nekaj časa še kar stala poleg mize in si z dlanjo gladila predpasnik. Verjetno ste zelo lačni, je reklo dekle, ko je mama odšla, in pogledalo Karla, ki je jedel hlastno kot vedno. Karl je čutil, kako ga začenja peči zgaga, vendar je jedel še bolj hlastno, saj je hotel hitro zapustiti jedilnico, molčeče dekle poleg sebe in njene starše, ki so ves čas pogledovali proti njemu. Od napetosti ga je že močno bolel tilnik. Karl je komajda pogoltnil zadnji grižljaj in vstal, dekle pa je prav tako vstalo. Karl je videl, da ji je mama grobo pomignila, kakor bi hčerki ukazala, naj ga še malo zadrži. Toda Karl je le odprl usta in zazehal ter rekel, da je že hudo utrujen, tudi ta dobra domača hrana je bila precej obilna, jutri pa ga spet čaka dolga pot, in že je odhitel v vežo, kakor da bi se bal, da bo kdo stekel za njim, ga odvedel nazaj in morda prisilil, da zapeše ali odigra partijo kart.

V sobi je Karl opazil, da je res zelo utrujen. Na kratko si je oplaknil obraz, nato pa je hotel še enkrat pregledati dokumente za naslednji dan, vendar so se mu prav kmalu začele dobesečno zapirati oči. Ugasnil je luč in se zakopal globoko pod pernice. Niti dve minuti še ni ležal, ko je na hodniku zaslišal korake. Morda je bil to kateri izmed drugih gostov ...? je pomislil. Vendar so se koraki ustavili pred njegovimi vrati. Karl je zadržal dih. Spet je bil povsem buden. Tišina. Tišina. Koraki so se nato oddaljili, počasi, kot na konicah prstov so odšli po hodniku, po stopnicah navzdol, les je škripal, nato pa jih Karl ni več mogel slišati.

Naslednjega jutra se je Karl prebudil v prepoteni posteljnini. Komaj kaj je spal. Ves čas se je premetaval po vzmetnici, kajti v steni za radiatorjem je nekaj vso noč ropotalo, kakor da bi kovina udarjala ob kovino, enakomerno udarjanje, ritem, ki je spominjal na ritem srčnega utripa, utrip hotela, in cevi so bile preplet žil, krvožilja, ki je prepredalo zidovje, po njem pa se je pretakala kri, gosta kot med. Poleg tega je bilo ves čas slišati stalno pokljanje lesa, naletavanje padajočega snega na streho in šumenje stranišnega kotlička. Včasih je Karl za hip zaspal, nato pa je tik ob svojem obrazu zagledal dekle s kitami, ki se je sklanjalo nadenj s svojimi velikimi prsmi. Prestrašil se je, zdelo se mu je, da je na hodniku ponovno slišal korake. Toda bilo ni ničesar, le enakomerno razbijanje v steni. Nekoč je po takšnih sanjah vstal in na široko odprl strešno okno, da je ledeni zrak zarezal v sobo kot kosa, sneg pred njegovim oknom pa je bil videti kot alabaster.

Karl ni zajtrkoval, na hitro je v stoje popil skodelico kave, ki mu jo je podala hotelirjeva žena. Dekleta ni bilo na spregled. Na nočni omarici je pustil bankovec napitnine zanjo, saj je bil prepričan, da bo moralo dekle zdaj pospraviti njegovo sobo in da je bila tudi ona tista, ki mu je prejšnjega večera dala rože v vazo. Na recepciji je plačal in zapustil hotel.

Zastor oblakov je bil razprt, sneg se je lesketal pod temno modrim nebom. Plast beline je prekrivala tudi Karlov avto, poleg katerega je še vedno stalo tisto drugo vozilo, on pa je z rokavom plašča bežno obrisal stekla. Odprl je vrata na voznikovi strani, vrgel potovalko na zadnji sedež in sedel v avto. Aktovko si je položil na kolena in iz nje potegnili sezname, ob katerih je včeraj zaspal. Nato je razvrstil vzorce zdravil, ki jih je hotel razdeliti v ambulantah spodaj v vasi. Svoje delo je imel rad. V ambulantah je bilo vse tako lepo zloščeno, belo, higiensko. Tudi ženske v sprejemni pisarni. Pozdravile so ga z brezhibno čistim nasmehom, ko se je predstavil: Karl Müller, po telefonu sva se že slišala! Njegov glas je izgovarjal stavke

in ti stavki so bili zrak, ki so ga vzvalovala njegova usta, njegov dah, ki je bil zrak in vlaga. Ženske je rahlo spreletelo, ko je govoril in to je opazil, čutil je, kako so se ozirale za njim, ko je zapuščal ambulanto. V belih oblekah so se mu zdele kot vrči svežega mleka, deviške, higiencične, čiste, preveč čiste za njegove roke, ki so bile vselej umazane; in njihova oblačila so bila kot cvetni list lilije, ki jih je obdajal v vsej nedolžnosti.

Včasih, ko je v pisarni sedel za mizo in so njegovi prsti postali povsem zamaščeni od prelistavanja papirja, ko so nabrekli od stalnega udarjanja po tipkovnici, si ni mogel kaj, da ne bi odhitel v kopalnico in si natančno, do najmanjše pore, umil prstov, tako da so drugi že davno začeli šepetati za njegovim hrbtom, šušljali so na hodniku in delali geste, ki so kazale proti njegovi glavi in jih je vroče občutil na tilniku, pri čemer sploh ni bilo potrebno, da bi se ozrl. Ob takšnih dneh se je umazanija tako trdno držala njegove kože, da voda in milo nista zadoščala, da bi oprala njegove roke. Vzel je ščetko za nohte ter dolgo in močno drgnil, tako močno, da je bila njegova koža že vsa razpokana in ranjena ter se prah po tem ni mogel več skrivati niti v najmanjši razpokici.

Za bežen hip se je Karl še ozrl po zdravilih, nato pa jih je pospravil in odložil aktovko na sovoznikov sedež. Ko je zdaj poskušal prižgati avto, motor ni vžgal in to večkrat. Premrzlo je, je pomislil Karl, kriv je mraz, ki so ga odbojni snežni kristali tisočkrat odsevali, tako svetel, da ga je slepilo in je moral pripreti oči in že ga je začelo boleti v očesnih jamicah. Karl si je zastrl pogled, zavzdihnil, naposled izstopil in se vrnil do hotela.

Hotelir je komolce kot običajno uprl ob pult na recepciji, si podprl glavo z rokami, tako da je s telesom povsem zapolnil okence recepcije. Pogledal je Karla, kakor da ga je pričakoval. Moj avto ..., je začel ta, ne vžge. Mi morda lahko pokličete taksi ...?! Seveda, ga je prekinil hotelir. Odmaknil se je od mize in odšel v ozadje prostora. Tam je segel po telefonu in zavrtel neko številko. Karl je videl, kako govori, nato pa je videl, da se žena nahaja na hodniku, ki vodi v kuhinjo, ter da opazuje svojega moža. Hotelir je odložil telefon, pomežiknil ženi in se spet vrnil k njemu. Ne bo dolgo trajalo, je rekel Karlu ter se ponovno globoko sklonil nad pult in uprl svoje tolste roke ob leseno površino. Ženska je medtem izginila nekam v notranjost hiše. Karl je moškemu pokimal v zahvalo in spet odšel ven, da bi med čakanjem še enkrat preveril, kaj je z njegovim avtom.

Sončna svetloba je še bolj žolto migetala na sveže zapadlem snegu. Sonce je bilo že visoko. Karl se je jezil sam nase, da je sončna očala pustil doma na komodi. Zaledenelega pokrova motorja ni bilo mogoče odpreti, zato je Karl ponovno sedel v vozilo in zaprl oči, ker

ga je vsa ta svetloba slepila. Ko je ponovno pogledal na uro, je preteklo kakšne pol ure. Karl je tedaj videl, da so bile vse oznake, kje se nahaja cestišče, povsem zakrite s snegom in da nisi mogel več niti slutiti, kje je cesta. Toda taksiji so verjetno večkrat prihajali do hotela, si je mislil sam pri sebi, tako da bodo tudi v snegu vajeni poti v te višave, če imajo ustrezno opremljeno vozilo ... Ko pa po dobri uri taksija še vedno ni bilo in je Karla poleg tega začelo mraziti na hladnem sedežu, je sklenil, da se vrne v hotel in ponovno povpraša.

Spričo slepeče sončne svetlobe ga ni začudilo, da so bila okenska polkna zaprta, toda zaklenjena so bila tudi vhodna vrata. Karl je večkrat pozvonil, a mu nihče ni odprl. S členki prstov na rokah je trkal po lesu, klical, nato pa je po vratih udarjal že kar s celo pestjo. Nihče se ni odzval. Karl je obkrožil stavbo in na hrbtni strani odkril vrata, ki so vodila na teraso. Toda tudi tu so bila polka zaprta, čeprav je bilo vse v senci, in vrata na teraso so bila zaklenjena, enako kot vrata na prednji strani. Morda pa gostilničarjeva družina pravkar počiva?, je razmišljal Karl, mogoče so pa nekoliko legli? Sklenil je, da se bo vrnil v avto in počakal. Vendar je kmalu spet zapustil svoje vozilo in gazil po snegu, ki mu je segal do kolen, da bi se ogrel. Bližala se je že pol dvanajsta ura, pa še vedno ni bilo taksija. Tudi odmor je bil očitno brezkončen, kajti nihče ni odprl vrat in polkna so ostala zaprta. Le sonce je prešlo zenit na svoji poti in se je zdaj počasi spuščalo proti slemenu gore. Karl je ponovno odšel do hotela, klical in zdaj z nogo udarjal ob vrata ter s pestmi tolkel po okenskih polknih. Nato se je, ker mu drugega ni preostalo, peš napotil proti vasi, da ne bi prej padel mrak.

V globokem snegu je komajda napredoval, saj mu je ta kmalu segal do kolen, poleg tega so bili njegovi čevlji že davno premočeni, prav tako nogavice, stopala pa je imel ledeno mrzla. V vasi bo poiskal mehanično delavnico in nato bodo njegov avto odvedli do te delavnice. Le zakaj se ni kar takoj pozanimal, saj je imel gostilničar gotovo njihovo številko?! Karl je poskušal po prenosnem telefonu poklicati informacije, vendar ni bilo signala. Hodil je po gozdu črnih drevesnih okostij in kmalu prispel do jase, na kateri je bil sneg še globlji. Vrh tega je pihal veter, tako da je bil njegov obraz že čisto odrevenel od hladu. Niti opazil ni več, da mu teče iz nosa. Čutil pa je, kako mu pojemajo moči, ko je nenadoma zadel ob grobo skalno pečino, s katere so še vedno visele za roko debele ledene sveče, ki so se zdaj srebrnkasto svetlikale v sončni svetlobi. Karl je od sreče padel na kolena. Zdaj je vedel, da je na pravi poti. Ob koncu pečine je bilo mesto, kjer je včeraj zvečer popotnika vprašal za pot, moral se je držati desne strani, pa bo prišel v vas. Odhitel je dalje, hitro je gazil skozi prasketajočo belino. Za hip se mu je zdelo, kakor da ga nekdo opazuje in ozrl se je proti

lovski opazovalnici, na kateri je sedelo dekle z zaročencem, gozdarjem, in ga spremljalo skozi daljnogled. Bolečina v očesnih jamicah je vse bolj kljuvala, zdel se mu je, kakor da bi se v njegovi glavi nadaljevalo razbijanje iz kurjave, kakor da bi kovina udarjala ob kovino. Kolikor globlje je tonilo sonce, tem hladneje je postajalo. Pokrajino so že prekrivale modre sence. Karl je hodil vzdolž pečine. Morda je napravil že kak kilometer, ko je uzrl konec stene. Poskušal je teči, spodrsnilo mu je, a se je pobral. Samo desno, si je rekel, samo desno se drži, pa boš kmalu spodaj, kmalu boš sedel v topli gostilni pred dehtečim kozarcem groga. Ko pa se je nekaj časa držal desno, je opazil, da se pot spet vzpenja. Se je zmotil? Je bila to vendarle napačna smer? Je včeraj stal ob kakšni drugi pečini? V daljavi je tedaj prepoznal nekaj podobnega bivaku, približal se mu je, ne da bi vedel, kaj pravzaprav namerava. Toda nekaj ga je privabilo, nekaj, kar ni sodilo tja, in kmalu mu je postalo jasno, kaj je tisto, kar je sprva prepoznal le po obrisu. V bivaku je bilo nekaj zakritega, kar je čepelo na tleh. Ko se je Karl dovolj približal, je zagledal popotnika, ki ju je včeraj vprašal za pot. Tesno sta se prižemala drug k drugemu, bleda, z voščeniimi obrazi, ženska je naslonila glavo na moževa ramena. Ledeni kristali so jima zatisnili oči. Karl je pokleknil poleg moškega, kakor da bi še lahko pomagal, zgrabil ga je za ovratnik plašča in ga močno stresel. Moškemu je nekaj padlo iz žepa, kovinski predmet, ki ga je Karl pobral, šlo je za avtomobilski ključ. Spomnil se je avta, ki je še vedno stal pred hotelom poleg njegovega, in nato se je domislil, kako je hotelir prej pomežiknil svoji ženi, ko je prenehal telefonirati.

Karl je spravil popotnikov avtomobilski ključ nazaj v plašč in vstal. Privihal si je ovratnik do ušes, potisnil dlani v žepe in prižl roke k telesu. Nato je nadaljeval svojo pot skozi gozd. Hladna mesečina je oblivala prostrano, bledo pokrajino, v kateri je zdaj izginil Karl. Bežen kot senca.

Prevedla Amalija Maček